

## **Lucie Krotilová: Nová koncertní síň pro Prahu na Vltavské**

### **Oponentní posudek diplomové práce**

Vsadic veřejnou soliterní budovu do předem daného a jasně vymezeného místa může být těžší, než se na první pohled zdá. V předdiplomním projektu pracovala Lucie Krotilová s ideou volného obdélného náměstí, do jehož středu vložila budovu v podobě dvou na sebe položených, diagonálně natočených kvádrů. Snad to byla právě rozpačitost, s níž se apriorní tvar se jen těžko vyrovnával s rozlehlým prázdným prostorem, která autorku vedla k poměrně zásadní změně konceptu v rámci vlastního diplomu. Budova nové filharmonie v něm není „položena“ do středu náměstí, ale stává se naopak východiskem pro definici prostor, které z původně jednotného náměstí zbyly. Apriorní geometrická tvar zůstal – jen se z prostorových kvádrů proměnil v trojkřídlou strukturu s konkávními stranami a přímými kratšími čely. Výsledek konceptu je svébytný: konkávní stěny budovy dávají vzniknout piazzettám, obracejícím se jednak k řece, jednak k okolní zástavbě, s níž tak vedou – minimálně v půdoryse – poměrně zajímavý urbanistický dialog. Čela budovy jsou obrácena jednak do křižovatek na přemostí Hlávkova mostu a na křížení Antonínské s Bubenskou, jednak k trati, jež parcelu na východní straně vymezuje. Dotvoření křižovatek diagonálně vystupujícími čely se opět v půdorysné rovině jeví jako zajímavé a potenciálně poměrně silné.

Porovnáme-li půdorysnou stopu budovy s navrženým hmotovým řešením, musíme bohužel konstatovat, že potenciální urbanistická síla konceptu se během převedení do třetího rozměru kamsi vytratila. Kompozice budovy je plně podřízena ideji stavby, která vyrůstá z terénu a jejíž hlavní atrakcí je pochozí střecha. Nic proti této – opět poměrně zajímavé – myšlence. Problém je nicméně v tom, že oba koncepty – geometricky utvářená stavba, jasně definující své okolí, a polozahloubená krajinná struktura, postupně vyrůstající z terénu náměstí, se navzájem oslabují a znejasňují. Apriorní tvarování, kterému dával půdorysný koncept poměrně jasný smysl, se tak náhle stává nepochopitelné a samoučelné. Stejně obtížně obhajitelné jsou náhle volné prostory, které díky konceptu vkládání tělesa sálu a dalších prostor uvnitř budovy vznikají.

Výsledkem je budova, která ovlivňuje a definuje své okolí, avšak zároveň z této role sama uniká, jako by se své dominance na poslední chvíli zalekla. Cesta k výsledku byla zajímavá a mnohdy inspirující, avšak výsledek sám je spíše rozpačitý. Projekt doporučuji k obhajobě a jako hodnocení navrhuji D.

V Praze, dne 17. 10. 2021.

doc. PhDr. Richard Biegel, Ph.D,